

Hallo allemaal,

Hier mijn 2e Nielsbrief over de avonturen die ik heb beleefd in Vietnam en nu beleef in Thailand.

Een tekst die afgelopen weken erg reëel voor mij geworden is spreuken 16-9: *“De mens zoekt zijn weg, maar de Heer heeft hem bepaald.”!*

Het idee was dat ik na Vietnam naar Khon Kaen (Thailand) zou gaan om daar iemand te helpen met van alles en nog wat. In februari hadden we elkaar ontmoet, er was over en weer contact geweest via de e-mail, per brief en via de telefoon maar het werd duidelijk dat daar niet mijn plek was. Niet zoals ik het gepland had in elk geval. Door niet eigenwijs te zijn en door simpelweg te vertrouwen op mijn Reisleider, was ik er van overtuigd dat het goed ging komen.

En inderdaad, nu terug kijkend klopt het ook allemaal wel. Als je wat meer wilt weten over hoe of wat, mail me dan. Het is te lang om allemaal in deze Nielsbrief te zetten.

Goed, in de vorige Nielsbrief eindigde ik met het feit dat ik voor de klas had gestaan. De laatste week ben ik nog twee keer geweest voor een theorie- en een praktijkles. In de theorieles vertelde ik wat over het ontwerpen van websites. De praktijkles was ook zeer geslaagd!

Verder had ik nog afgesproken bij het Jeugd met een Opdracht gebouw. Ik moest daar heen om het netwerk na te kijken. Ze waren van een telefonische Internet verbinding overgegaan naar een DSL verbinding en zaten in over de veiligheid. De studenten waren keurig op tijd... de leraar kwam iets later ☺ ondanks dat ik twintig minuten van te voren op mijn fietsje was gestapt en vol goede moed deel uit ging maken van de stromende verkeersrivier in Hanoi, moest ik na een uur toch wel toegeven dat ik flink verdwaald was. Gelukkig wees een motortaxi mij de weg en konden we iets later dan gepland, beginnen met de les. Ik legde de studenten de basisprincipes uit van een netwerk en de beveiliging. Dit was erg leuk! Wel lastig soms omdat mijn Vietnamees er simpelweg niet is en hun Engels er wel is maar elkaar 100% begrijpen deden we niet altijd... ☺.

Wat ik ook vertelde in de vorige brief was dat ik met Franz de bergen in zou gaan. Ook dit was zeer geslaagd!! Op een maandagochtend vertrokken we met de nachttrein en 8 uur later kwamen we aan in Lao Cai. Dat ligt aan de grens met China aan de Song Hong rivier.

Hier stapten we op de bus en gingen we naar Sapa. Schitterend was het daar!! Lekker koel en

omgeven met de bergen, werkelijk prachtig! Omdat we de bergen in gingen en je daar niet altijd de beste wegen heb, moesten we een motor huren. We huurden twee oude Russische Minsk motoren van 250cc. Rijbewijs heb je hier niet nodig, gewoon

gaan ☺. Na een leuke tocht van ongeveer 50 kilometer kwamen we in een dorpje uit. Hier moesten we mijn bougie vervangen want mijn motor reed niet helemaal goed. En schakelen met je sandalen is ook geen succes ☺.

Na 5 kilometer schoten we een weg op met allemaal keien en veel water. Hier daalden we een stuk af. Onderweg nam ik 2 passagiers mee en ik begrijp nu nog steeds niet dat we heelhuids aan zijn gekomen. Uiteindelijk kwamen we dus terecht in een dorpje en we tastten eerst af hoe de mensen reageerden. Gelukkig was dit positief en al snel zat Franz met oma te babbelen. Een andere oma zat aan de waterpijp ☺.

De vorige keer had Franz foto's gemaakt van de kids en deze had hij nu meegenomen. Tijdens het uitdelen waren ze erg enthousiast!! We zijn totaal denk ik 2 uur geweest en maakten ons toen weer klaar voor de terugreis. We moesten wel want om 7 uur 's-avonds is het pikdonker en verlichte wegen kennen ze daar niet. Aangezien de lampen van de motor ook stuk waren, was het toch wel prettig bijtijds weer terug te zijn.

De volgende dag had Franz een afspraak met iemand daar. De planning was om met hem mee te gaan naar zijn familie en daar te overnachten. Nou was er een misverstand en kon het niet doorgaan. De afspraak die ze hadden gemaakt klopte wel, alleen gingen ze alle twee van een andere kalender uit. Die vriend ging van de Chinese uit en Franz van de westerse. Franz zou hem uiteindelijk in de avond ontmoeten en zo vertrokken wij dus al wandelend richting de bergen. Onderweg probeerde een omaatje nog opium aan me te verkopen! Ohoh, die oma's hier ook ☺.

De hike was erg mooi en leuk!! En tegen het eind vermoeiend! Hoewel de afstanden best meevallen, valt het toch tegen als je denkt er bijna te zijn! Toen we op een punt waren aangekomen waar we even gingen rusten viel het ons ineens op dat Franz bloed aan zijn sok had. Erg raar want er zat

niets in zijn schoenen. Toen keken we naar mijn voeten en daar zat heel veel bloed aan! Toen ik mijn sandalen uit deed, zagen we dat er 7 bloedzuigers actief waren op mijn voetjes!! Gelukkig reageerde ze positief op de anti-mug spray en verlieten netjes mijn voeten. Als je gaat hiken, doe normale bergschoenen aan en geen sandalen!! Uiteindelijk terug in Hanoi en toen ik naar mijn huis ging, viel het me op dat heel Vietnam aan het ochtendgymnastieken was. Erg grappig om te zien ☺

De laatste paar dagen nog een paar laptops gemaakt en Hoang – hij was laatst in Nootdorp bij Jaap en Nel, de ouders van Jacob – heeft mij veel van Hanoi laten zien. Ook dit was erg leuk!!

Uiteindelijk verliet ik vrijdag 1 oktober Vietnam en vertrok richting Bangkok. Op het vliegveld van Bangkok haalde Rob Dunk – de directeur van Mercy International – mij op en zo kwam ik op een verrassende manier opnieuw bij Mercy International terecht. Op deze manier kennis maken met de mensen achter Mercy International was en is erg goed voor Nielsje. Ik kan soms nogal schoppend zijn en wil nog wel eens de illusie hebben alles “eventjes” te regelen. Door zo Mercy International te leren kennen besef ik duidelijk dat God dit begonnen is en het nog steeds voortzet. Rob en iedereen van Mercy International zijn 'slechts' mensen die zich beschikbaar hebben gesteld om Gods werk hier te doen. Erg bijzonder allemaal.

Het verhaal van 'Captain' wil ik graag vertellen. Als je door de foto's op de website bladert kom je een mannetje tegen die Captain heet. Zijn verhaal: *“Zijn ouders zijn overleden aan AIDS. Toen hij bij ons kwam was hij overdekt met zweren, hij was bedroefd en stervende. Hij was erg dun en had nauwelijks kracht, hij had geen zin meer in het leven. Hij leed ook veel aan hoge koorts en lag vaak in het ziekenhuis.*

Op het laatst zeiden de dokters: “Captain is in de laatste fase van AIDS, hij zal binnen twee maanden sterven. Breng hem maar niet meer terug naar het ziekenhuis, wij kunnen niets meer voor hem doen.”

We waren allemaal erg bedroefd maar de volgende ochtend om 10 uur nam een bezoeker hem mee en begon voor hem te bidden. Dat was een heel speciaal moment. Binnen een paar dagen zag hij er al beter uit en hij was ook al beweeglijker. En hij werd met de dag beter en beter. Hij is nooit meer teruggeweest in het ziekenhuis.”

Dat was februari 2002 en nu zit hij op de school en geniet er van en hij houdt van het leven. Kijk maar eens naar hem.

Mercy International heeft nog meer van dit soort verhalen en ze willen nog meer van dit soort verhalen. Dat betekent dat ze een groter huis in Khon Kaen willen gaan bouwen om

voor nog meer HIV-AIDS kinderen te kunnen zorgen.

Bijzonder hè? En zo zijn er nog veel meer verhalen!! Ik geniet ervan om weer hier te zijn. De kids zijn zo leuk! Hier werk ik aan een presentatie en moet 2 filmpjes maken. Dit is allemaal goed gegaan en straks vertrek ik weer richting Bangkok en vanuit Bangkok ga ik naar de Juniper Tree waar ik Jacob weer ontmoet. Samen gaan we terug naar Bangkok om een conferentie bij te wonen over Vietnam.

Ik hoop meer met de kids te doen en hoop ook meer met Mercy International te doen. Veel dingen die ze doen spreken me erg aan! Op mijn website – www.rolvink.info/niels - staan twee artikelen over hoe Mercy International werkt. Daarnaast is er natuurlijk de website van Mercy International: www.mercy-international.com.

Op mijn website staan ook diverse foto's. Neem gerust een kijkje om zo een wat duidelijker beeld te krijgen van waar ik nou uithang. En als je meer wilt weten over wat dan ook, gewoon mailen ☺

De reacties van iedereen vind ik heel erg leuk en ik vind het ook heel leuk om te horen wat er allemaal gebeurt in Nootdorp!! Hou me op de hoogte!

Wilt u mij of het Mercy International project ondersteunen dan kan dat door geld over te maken op giro-nummer 276 8804 t.n.v. Hart voor de Oogst. Vermeld daarbij “Ondersteuning Niels” of “Ondersteuning project Niels”.

Tot de volgende Nielsbrief,
Niels

